

Arrest

nr. 254 715 van 19 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2019.

1.2. Op 27 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 30 november 1996 te San Salvador. U bent naar school geweest tot 15 of 16 jaar. In 2015 behaalde u een diploma als chef en startte u uw eigen banketbakkerij waarvoor u ook regelmatig naar Honduras reisde. Daarnaast werkte u sinds 2016 als hoofdkok in restaurant Taqueria La Ktrina. U verhuisde in 2016 ook naar Barrio El Calvario in Metapan. In de buurt waar u woonde was de bende MS actief. Op 22 augustus 2019 vroeg u uw paspoort aan zodat u voor langere periodes naar Honduras kon. In september 2019 reisde u voor de laatst keer naar Honduras.

Op 8 november 2019 benaderde een bendelid van de MS u 's middags op uw werk bij Taqueria La Ktrina. U moest een telefoon van hem aanpakken, maar u weigerde en liep naar de keuken. Het bendelid zei u dat u moest respect hebben voor hen en vertrok. Toen u 's avonds naar huis wandelde en u een zeven of achttal minuten onderweg was, werd u overvallen door acht of negen bendeleden. Ze sloegen u in elkaar, eisten dat u voor hen zou werken en hen zou respecteren. U was vanaf dan lid van de bende en moest doen wat ze van u wilden. Ze waarschuwden u dat u vanaf dan de telefoon moest aannemen als iemand daarmee naar u toe kwam. Ze lieten u op de grond liggen, toonden u nog het geweer dat ze bij zich hadden en dreigden dit te gebruiken indien u niet zou doen wat ze van u vroegen. Vervolgens ging u naar huis. De volgende dag werd u opnieuw op uw werk benaderd door een bendelid, die u een telefoon gaf. De persoon die u aan de lijn had, sprak u aan met uw naam, G., en zei dat ze u niets zouden doen zolang u deed wat ze zeiden. Het bendelid gaf u daarop een zak met drugs die u moest verkopen aan de studenten die in het restaurant kwamen. U moest daarnaast ook zoveel mogelijk info te weten komen over de studenten en dit doorgeven aan de bende. De bendeleden zouden terugkomen om het geld op te halen wanneer alles was verkocht en u dan ook nieuwe drugs bezorgen. U bent meteen daarna vertrokken om een bus naar San Salvador te nemen en gooide de drugs onderweg in de vuilbak. U ging hierna niet langer werken en verbleef tot aan uw vertrek in San Salvador bij een vriend van uw moeder, M. M.. U vertelde hem wat u was overkomen en hij zei u dat teruggaan naar Metapan geen optie was. U bracht ook uw moeder en uw broer op de hoogte van uw situatie en maakte de beslissing om naar België te gaan.

Op 13 november 2019 kocht u uw ticket naar België. U verliet El Salvador op 28 november 2019 en vloog via Spanje naar België waar u op 29 november 2019 aankwam. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2019.

Twee weken na het incident werd uw bazin op het werk benaderd door bendeleden in het restaurant. Ze vroegen naar u, maar uw bazin weigerde hen informatie te geven. Daarop eisten de bendeleden dat ze renta betaalde, waarop ze de zaak sloot. Na uw vertrek uit El Salvador vertelde uw moeder u dat kennissen haar hebben gezegd dat er nog mensen naar u zijn komen vragen. In augustus 2020 vroegen nog twee personen opnieuw naar u toen ze vlak bij haar werk was. Ook een van uw vrienden, M., werd nog benaderd door bendeleden die naar u vroegen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, een bewijs van uw tewerkstelling bij Taqueria La Ktrina, en een WhatsAppconversatie met uw bazin bij Taqueria La Ktrina. Op 16 november 2020 bezorgde u via e-mail nog een kopie van het contract van uw werk bij Taqueria La Ktrina aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de

facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen legt u geen coherente verklaringen af over wat u overkwam toen u op 8 november 's avonds naar huis wandelde. Zo beweert u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en initieel ook bij het CGVS dat u benaderd werd door acht à negen personen (DVZ verklaringen 19 juni 2020, p. 2, punt 5; CGVS, p. 15). U legt uit dat een van deze personen het bendelid was dat u al eerder die dag had benaderd, maar dat u al de rest niet heeft gezien (CGVS, p. 17). U slaagt er echter niet in om uit te leggen hoe u wist dat het om acht of negen personen ging. U stelt dat u het niet zeker weet, maar dat u hebt berekend hoeveel het er zouden zijn en dat het er meerder waren. Gevraagd hoe u dit dan berekende, poneert u simpelweg dat u dat zo aanvoelde toen u op de grond lag en ze rond u stonden, maar dat u dit maar zei om een indicatie te geven en dat het er meer of minder kunnen zijn (CGVS, p. 17-18). U beweert nochtans wel gezien te hebben hoe ze, nadat ze u in elkaar hadden geslagen, een pistool op u richtten (CGVS, p. 15). Dat u op geen enkel moment gezien zou hebben of rond zich zou hebben gekeken hoeveel benadeelden u lastig vielen, is weinig aannemelijk. Verder is het ook op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u daaropvolgend erin slaagt om gewoon nog een half naar huis te wandelen, terwijl u door de benadeelden werd geslagen tot u op de grond viel (CGVS, p. 7, p. 15). Uw uitleg, dat u bleef liggen om op adem te komen en vervolgens de moed vond om naar huis te gaan (CGVS, p. 18), kan niet overtuigen, gezien u bij DVZ verklaarde dat u niet meer kon rechtstaan (DVZ verklaringen 19 juni 2020, punt 5, p. 2). Dat u geen coherente verklaringen aflegt over dit incident, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Dat de benadeelden zonder duidelijke instructies drugs bij u zouden achterlaten is overigens weinig aannemelijk. U verklaart dat de benadeelden tegen u zouden gezegd hebben dat u deze drugs moest verkopen (CGVS, p. 16). Maar gevraagd hoe het komt dat die benadeelden die drugs zomaar bij u achterlieten, blijken er geen duidelijke afspraken te zijn gemaakt (CGVS, p. 19). Dat de benadeelden "gewoon gingen zien wanneer dat het op was ofzo" (CGVS, p. 19) om het geld te komen ophalen en u van nieuwe drugs te voorzien (CGVS, p. 16, 19) en u de kans gaven om er met de drugs vandoor te gaan, is uitermate vreemd. U beweerde overigens bij DVZ dat u de drugs achterliet op straat (DVZ verklaringen 19 juni 2020, punt 5, p. 2), terwijl u aan het CGVS vertelt dat u de drugs in de vuilbak gooide (CGVS, p. 16). Uw poging tot verschoning, dat de tolk bij DVZ u niet verstond (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen. U kreeg in het begin van uw onderhoud namelijk de kans om uit te leggen wat de tolk bij DVZ niet goed begrepen zou hebben, en haalt dit niet aan (CGVS, p. 3). Dat de benadeelden nadat u

met hun drugs bent vertrokken, nog eens twee weken zouden wachten met naar u te komen zoeken in het restaurant (CGVS, p. 21), terwijl ze voor het weigeren van het aannemen van een telefoon u dezelfde dag nog met een aantal bendeleden overvallen (CGVS, p. 15-16), is niet geloofwaardig. Daarbij kan er ook weinig geloof worden gehecht aan de verklaringen die u hierover aflegt. U voert namelijk aan dat de bendeleden naar het restaurant kwamen waar ze vroegen naar u aan uw bazin. Ze zouden haar bedreigd hebben en renta van haar geëist hebben, waardoor ze haar restaurant moest sluiten (CGVS, p. 17, p. 14). Uit de Facebookpagina van het restaurant blijkt echter dat het restaurant momenteel nog altijd actief is (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier). Ook de WhatsApp-berichten van uw bazin kunnen niet van het tegendeel overtuigen gezien deze louter beweringen van uw bazin zijn en zij bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden gezien.

Verder verklaart u dat u op 9 november 2019 bent gestopt met werken bij Taqueria La Ktrina en naar San Salvador bent gegaan (CGVS, p. 7-8). Uit het document dat u hierover neerlegt, valt echter op te maken dat u gewerkt hebt in Taqueria La Ktrina tot december 2019 (document 4). Wanneer u hierop gewezen wordt, komt u niet verder dan te zeggen dat uw bazin zich misschien vergist heeft, maar dat u echt wel tot 9 november 2019 daar gewerkt heeft (CGVS, p. 7). U legt dit document echter zelf neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, dan kan er ook van u worden verwacht dat de informatie die in deze documenten staat correct is en in overeenstemming met uw verklaringen. Ook wat betreft uw daaropvolgend vertrek van Metapan naar San Salvador, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u nog op andere plaatsen heeft verbleven dan de woonplaatsen die u al had opgesomd, ook al woonde u er niet officieel, vermeldt u namelijk niet dat u nog in San Salvador zou hebben verbleven (CGVS, p. 5), terwijl u later opeens beweert dat u op 9 november naar het huis van een vriend van uw moeder in San Salvador zou zijn gegaan (CGVS, p. 8). U had verklaard dat uw woonplaats voor uw vertrek uw adres in Metapan was (CGVS, p. 5-6). U argumenteert dat u uw verblijf in San Salvador niet eerder vermeldde omdat het niet uw huis was (CGVS, p. 8). Wanneer u erop gewezen wordt dat u duidelijk werd gevraagd ook plekken te vermelden die niet uw officiële woonplaatsen waren, en u ook zo op die vraag geantwoord had, herhaalt u compleet naast de kwestie, dat u naar San Salvador bent geweest toen de problemen opdoken, om daar te wachten tot u het land uit kon (CGVS, p. 8). U krijgt nogmaals de kans om uit te leggen waarom u dit eerder niet had vermeld, en voert ditmaal aan dat u werd gevraagd naar datums en plaatsen waar u zelf woonde (CGVS, p. 8). Deze poging tot verschoning kan hoegenaamd niet overtuigen. Uit uw antwoord op de initiële vraag, die u bovendien nog eens verduidelijkt werd, blijkt duidelijk dat u de vraag begrepen had aangezien u in uw antwoord aanhaalt dat u toen u studeerde soms bij een vriend verbleef en dit niet officieel was (CGVS, p. 5). De toevoeging over uw verblijfplaatsen die u het CGVS nog bezorgt in een e-mail op 16 november 2020 via uw advocaat, geven enkel nog meer tegenstrijdige informatie. U wenst namelijk te 'corrigeren' dat uw laatste verblijfplaats sinds 9 november 2019 tot aan uw vertrek uit El Salvador in San Salvador was, en specificeert daarbij dat 8 november 2019 de laatste dag was dat u op uw adres in Metapan was. Dat terwijl u aan het CGVS verklaard had dat u na het incident op 8 november 2019 naar huis ging, en pas de volgende dag, 9 november 2019, terug naar uw werk ging (CGVS, p. 16, 18), én u dit in diezelfde mail nog eens bevestigt, waaruit blijkt dat u dus weldegelijk op 9 november 2019 nog op uw adres in Metapan bent geweest, 8 november 2019 was dan niet de laatste keer dat u op uw adres in Metapan vertoefde.

Ook over de incidenten na uw vertrek legt u geen coherente verklaringen af. Uw moeder zou in El Salvador nog op haar hoede moeten zijn en vermijdt zoveel mogelijk om de personen waar u problemen mee had tegen te komen. Gevraagd of het haar dan gelukt is om hen te vermijden, bevestigt u dit en legt u uit dat uw moeder enkel buiten komt om naar het werk te gaan uit voorzorg (CGVS, p. 9). Wanneer u de kans krijgt om over uw problemen te vertellen, pretendeert u opeens wel dat uw moeder nog is benaderd door bendeleden (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid, komt u maar zover om te zeggen dat uw moeder inderdaad niet meer buitenkomt, maar dat ze nog altijd naar haar werk moet of inkopen moet gaan doen (CGVS, p. 20). U wordt er nogmaals op gewezen dat u al verklaarde dat het uw moeder altijd gelukt is om personen te vermijden, waarop u tracht u dit goed te praten door de bewering dat ze de bendeleden kon vermijden die naar haar kwamen, maar dat ze andere mensen op het werk niet kon vermijden (CGVS, p. 20). Dit biedt echter nog altijd geen verklaring waarom u eerder bevestigde dat uw moeder er wel altijd in geslaagd is om de bendeleden te vermijden. Daarnaast beweert u van geruchten te weten dat bendeleden nog naar u zochten (CGVS, p. 19), maar kan u geen duidelijke uitleg geven van wie die geruchten dan juist kwamen en meldt u slechts dat u het via uw moeder en uw broer wist (CGVS, p. 19). U voert aan dat het om kennissen van uw moeder zou gaan, maar wederom kan u niet zeggen wie deze kennissen zijn (CGVS, p. 19-20). U haalt daarop aan dat u wel weet dat uw vriend M. vaak naar de fitness ging en vaak buitenshuis was en dat ook aan hem

is gevraagd of hij wist waar u was. U expliciteert echter ook dat uw vriend helemaal niet wist wie de persoon die hem naar u vroeg was (CGVS, p. 20). Dat u dan zou kunnen weten dat het om bendeleden ging doordat ze geen naam zeiden en de manier waarop ze het vroegen (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. U kan verder ook helemaal niet zeggen wanneer er naar u werd gevraagd (CGVS, p. 20), maar komt slechts zo ver om te zeggen dat uw moeder u dit vijf maanden geleden heeft verteld (CGVS, p. 20). U liet overigens na om hier iets van te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw excuus, dat u er niet per se aan gedacht had (CGVS, p. 20), is uitermate zwak. U beweert namelijk uw land te hebben ontvlucht omwille van deze bendeleden. Als zij werkelijk nog naar u op zoek zouden zijn en uw familie en vrienden zouden lastig vallen, kan er ook van u verwacht worden dat u daar coherente en gedetailleerde verklaringen over aflegt.

Tevens is het opvallend dat u sinds 2016 zonder grote problemen in Metapan kon wonen en werken (CGVS, p. 5-7, 18), en de bendeleden u net beginnen lastigvallen anderhalve maand nadat u uw paspoort aanvraagde (CGVS, p. 13). Uw uitleg over waarom u juist uw paspoort in augustus 2019 aanvraagde, kan ook niet overtuigen. U beweert dat er een tijdslimiet werd gelegd op reizen naar Honduras met uw identiteitskaart (DUI), en dat u uw paspoort aanvraagde zodat u er drie maanden kon blijven, maar bevestigt dat u met uw DUI 15 dagen naar Honduras kon gaan (CGVS, p. 13). Dat u aan de grens opeens werd gezegd dat u maar voor een willekeurig aantal dagen mocht gaan (CGVS, p. 13), is weinig plausibel. Ook de reden waarom u op dat moment een paspoort voor een langere periode zou nodig hebben, kan niet overtuigen. U beweert dit namelijk nodig te hebben gehad voor uw banketbakkerij, zodat u een week of twee kon gaan (CGVS, p. 13). Ook de reis naar Honduras die u nog ondernam van 3 september 2019 tot 13 september 2019 (document 1), zou nog met uw DUI mogelijk zijn geweest gezien de reis korter was dan 15 dagen.

Tot slot moet er ook worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. Zo hebt u geen enkele moeite gedaan om naar de autoriteiten van uw land te gaan. Uw ingeroepen excuus, dat er veel zaken bekend zijn waaruit blijkt dat de politie niet te vertrouwen valt en waarbij de politie informatie doorspeelt (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit slechts van horen zeggen weet. Zo beweert u dat iedereen dit gewoon weet, en dat een jongen in het restaurant u vertelde dat de politie hem niet had geholpen toen hij werd ontvoerd (CGVS, p. 19). Er kan van u verwacht worden dat, indien u werkelijk voor uw leven vreesde, u ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van uw land te stappen.

Ook uw besluit om daaropvolgend het land te verlaten doet vragen rijzen. U poneert namelijk dat u dit maar besloot vermits M. u zei dat terugkeren naar Metapan geen optie was omdat het algemeen geweten is dat bendeleden van geen ophouden weten (CGVS, p. 11). Bovendien reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u door de problemen die u allemaal aan uw hoofd had er niet aan dacht dit te vragen; en België ook helemaal niet bekend is in El Salvador zodat men er niet op zou komen dat u hier zou zijn (CGVS, p. 12), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart en het aankoopbewijs van uw vliegtickets hebben slechts betrekking op uw identiteit en uw reisweg, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Het contract van uw werk bij Taqueria La Ktrina toont slechts dat u hier tewerkgesteld was sinds 8 februari 2016. Het bevat echter geen informatie over wanneer u er gestopt zou zijn met werken. Bijgevolg kan ook dit document bovenstaande vaststellingen niet veranderen.

Ook de overige opmerkingen die u bij de notities van uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde op 16 november 2020, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de “**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde

misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Na het citeren van relevante bepalingen in de Vreemdelingenwet benadrukt verzoeker vooreerst dat een aantal elementen niet in twijfel worden getrokken door verwerende partij, met name: het feit dat zijn colonia gedomineerd is door de bende MS; het feit dat hij een kok is en dat hij in de Taqueria "La Ktrina" werkte; het feit dat hij ook banketbakkerij deed - ook in Honduras; het feit dat zijn moeder en broer nog steeds in El Salvador, Metapan, zijn.

Verzoeker gaat vervolgens in op de algemene veiligheidssituatie en stelt vooreerst dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is wat bevestigd wordt door de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 6) en stelt dat de verzoeken om internationale bescherming met de grootst mogelijke voorzichtigheid worden behandeld en dat *in casu* een brede toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel. Hij stelt verder dat uit de objectieve informatie blijkt dat er wel degelijk sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoeker, met name "personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag". *In casu* weigerde verzoeker met de bendeleden van MS mee te werken nu hij eerst de telefoon niet opnam en geslagen werd en daarna de geleverde drugs niet verkocht en geen informatie gaf over lokale jongeren zoals hem gevraagd werd maar integendeel wegliep. Hij verwijst vervolgens naar de risico profielen omschreven in de UNHCR "Eligibility Guidelines" en de COI Focus van 15 juli 2019 en stelt dat "In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat in het licht van het profiel van verzoeker, er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met dergelijke profielen de slachtoffers kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. De profiel van verzoeker volstaan op zich wel om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In elk geval volhardt

verzoekende partij in haar verklaringen en meent zij dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en neergelegde informatie en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst." Verzoeker argumenteert verder dat naast het behoren tot deze sociale groep zoals gedefinieerd door UNHCR verzoeker ook moet worden erkend omdat hij uit een wijk komt die gedomineerd wordt door de bende MS; en ook moet worden beschouwd als behorende tot de sociale groep van terugkeerders uit het buitenland. Als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de bende MS behoort hij vervolgens ook tot de *"bepaalde sociale groep van terugkeerders die een zeer reëel risico lopen op vervolging in El Salvador"*. Het lijkt dan ook geen twijfel dat de situatie van verzoeker kan worden beschouwd als verband houdend met het Verdrag van Genève - beschouwd onder die van bijzondere sociale groep.

Verzoeker gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing. Hij betoogt vooreerst dat verwerende partij telkens de voorkeur gegeven heeft aan een lezing die *"inconsistenties"* en *"onwetendheden"* doet ontstaan in plaats van rekening te houden met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van onderdanen in El Salvador en wijst er op dat nergens in de bestreden beslissing het vluchtrelaas van verzoeker fundamenteel onderuit wordt gehaald en geen dienstige elementen worden aangehaald die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoeker.

Met betrekking tot de incidenten van 8 november 2019, betoogt verzoeker als volgt: *"Op 8 november, werd verzoeker benaderd door een man in het restaurant waar hij werkt en weigerde hij de telefoon op te nemen die hij tegenhield. Dezelfde avond, toen hij naar huis liep, werd verzoeker gearresteerd door een groep bendeleden die hem bedreigden, hem met geweld in elkaar sloegen en hem vertelden dat hij nu deel zou uitmaken van de bende MS. In de bestreden beslissing, wijst verwerende partij op een aantal vermeende tegenstrijdigheden in het verslag van verzoeker over dit incident. Verzoeker kan haar redenering niet volgen. I'cn eerste, vindt verwerende partij het verrassend dat verzoeker niet het exacte aantal bendeleden kan geven die hem in een hinderlaag hebben gelokt. Verzoeker zou aanvankelijk hebben beweerd te zijn benaderd door een groep van 8-9 personen, en vervolgens hebben gezegd dat hij niet al de personen kon zien. Verwerende partij acht het onwaarschijnlijk dat verzoeker niet om zich heen heeft gekeken om het aantal mensen dat hem omringt te zien. Ze merkt op echter dat hij toch kon zien dat er een wapen op hem gericht was. Verzoeker begrijpt niet waar de door verwerende partij aangevoerde tegenstrijdigheden liggen. Verzoeker legde inderdaad uit dat de groep mensen hem "omcirkelde": dezelfde persoon als op het middaguur stond voor hem, terwijl de anderen achter hem stonden. (...) (notities PO, p. 17, 18). Ze begonnen hem onmiddellijk te slaan, en al snel bevond hij zich op de grond. Hoewel verzoeker om zich heen keek, had hij geen tijd om het exacte aantal mensen te tellen. Hij maakte een benadering, gebaseerd op wat hij zag, en hij maakte dit duidelijk tijdens zijn persoonlijke hoorzitting (...) (notities PO, p. 17-18). In casu, beschouwt verwerende partij dit slechts als "tegenstrijdig", maar vindt ze geen enkele tegenstrijdigheid. Haar argument is niet overtuigend! Als je dit vergelijkt met het feit dat hij kon zien dat er een pistool op hem gericht was, is dat ook niet overtuigend: het werd op zijn hoofd gericht, door de persoon die met hem sprak. Het zou moeilijk te missen zijn geweest! Ten tweede, is verwerende partij verbaasd dat verzoeker na in elkaar geslagen te zijn naar huis kon lopen - toen hij zei dat hij niet meer kon opstaan. Nogmaals, verzoeker ziet de door verwerende partij in haar argumenten aangevoerde tegenstrijdigheid niet in. Toen de vraag hem tijdens zijn persoonlijke hoorzitting in het CGVS werd gesteld, heeft verzoeker al een overtuigende verklaring gegeven: (...) (notities PO, p. 18). Na zwaar te zijn geslagen, lag verzoeker enkele minuten op de grond. Hij kon niet onmiddellijk opstaan. Hij moest op adem komen. Daar komt bij dat hij alleen woonde, geen batterij in zijn telefoon had om hulp te vragen en dat er op dat moment niemand langskwam. Hij had dus geen andere keuze, op een of ander moment, om op te staan! Dus nam hij de tijd om op krachten te komen, en ging naar huis. Verzoeker heeft in dit verband reeds een duidelijke en coherente verklaring gegeven. Verwerende partij toont een onaanvaardbare mate van strengheid door dit als argument te gebruiken. In het algemeen, houdt verwerende partij vast aan uitspraken die zij als inconsequent probeert door te geven, maar die in het geheel niet inconsequent zijn. Haar argumenten zijn niet overtuigend ».*

Verzoeker argumenteert met betrekking tot het incident van 9 november 2019 het volgende: *"In de bestreden beslissing, maakt verwerende partij hierover twee opmerkingen. Ten eerste, acht zij het onwaarschijnlijk dat de bendeleden een zakje drugs bij verzoeker hebben achtergelaten zonder hem duidelijke instructies te geven. Verzoeker heeft echter nooit beweerd dat hij geen instructies heeft gekregen over wat hij met de drugs moest doen! Hij kreeg wel instructies: de bendelid vertelde hem aan wie hij de drugs moest verkopen, tegen welke prijs, welke informatie hij van de jongeren moest proberen*

te krijgen, ... Uiteindelijk is er maar één element waarover verzoeker geen precieze informatie heeft ontvangen: de datum waarop de bendeleden zouden terugkeren! Dit kan echter niet volstaan om het geheel van deze gebeurtenis ter discussie te stellen. Gezien de hoeveelheid te koop aangeboden drugs is het niet verwonderlijk dat de bendeleden geen precieze datum hebben opgegeven, maar hebben aangegeven dat zij zouden terugkeren wanneer zij van mening waren dat de drugs waren verkocht en de gevraagde informatie waren verzameld. De bendeleden hadden in ieder geval niet verwacht dat verzoeker zou vluchten. Hoewel verzoeker specifiek had geweigerd mee te werken (hij had de dag ervoor de telefoon geweigerd op te nemen), had hij zich die dag niet verzet. De bendeleden moeten hebben geloofd dat hun intimidatie had gewerkt en dat het gevraagde werk door verzoeker zou worden gedaan! Vervolgens, wijst verwerende partij op een vermeende tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker: bij de DYZ zou verzoeker hebben verklaard dat hij de drugs op straat heeft achtergelaten; terwijl hij bij het CGVS zou hebben verklaard dat hij ze in een vuilnisbak heeft gegooid. Ook hier ziet verzoeker niet in waar de tegenstrijdigheid ligt. De informatie is in feite complementair - de openbare vuilnisbak staat op straat... Zijn dit geen details die precies niet gevraagd werden op de hoorzitting van de DVZ - waar een samenvatting specifiek wordt gevraagd - en die niet echt van invloed zijn op de inhoud van het asielverhaal? In ieder geval, meldde verzoeker aan het begin van zijn interview bij het CGVS proactief dat hij problemen had gehad met de tolk die aanwezig was op DVZ. Hij haalde toen enkele voorbeelden aan, maar omdat ze talrijk waren en niet allemaal betrekking hadden op fundamentele elementen van zijn verhaal, herinnerde hij zich niet alles. (...) (notities PO, p. 3). Later in het interview, toen hij geconfronteerd werd met het feit dat hij niet had gesproken over "vuilnis" op de DVZ, herinnerde verzoeker er zich aan dat dit een ander voorbeeld was van de problemen met de vertolking die zich hadden voorgedaan met de tolk: (...) (notities PO, p. 19). Dit is een detail, zodat verzoeker niet kan worden verweten dat hij dit aan het begin van de hoorzitting niet duidelijk heeft gemaakt. Bovendien, nogmaals, dit is geen fout of tegenstrijdigheid - gewoon een gebrek aan precisie/detail in het gegeven antwoord. Verzoeker heeft dit voldoende - en overtuigend - uitgelegd tijdens zijn hoorzitting in het CGVS."

Wat betreft de vlucht van verzoeker betoogt hij als volgt: "In de eerste plaats, wijst verwerende partij erop dat verzoeker nooit het adres van M. heeft vermeld als een van zijn verblijfplaatsen. Het moet worden benadrukt dat verzoeker deze plaats nooit heeft beschouwd als een plaats waar hij « verbleef » - zelfs niet officieus! Voor hem was het echt een schuilplaats - hij ging bovendien nooit uit voor zijn eigen veiligheid. Vanuit het perspectief van verzoeker, begon zijn vlucht op de dag dat hij Metapan verliet en niet alleen het land! Dit komt ook tot uiting in zijn uitspraken (« en tot wanneer hebt u daar gewoond, tot welke datum ? Tot vorig jaar, voor dat ik vertrok. Voor dat u vertrok. Tot aan uw vertrek? ja"). (...) (notities, p. 5) Omdat hij deze plaats nooit heeft beschouwd als een plaats waar hij woonde/leefde, maar als een plaats waar hij zich moest verstoppen, dacht hij er niet aan om het onder zijn adressen te vermelden, zelfs niet officieel! Bovendien legde hij tijdens zijn hoorzitting duidelijk zijn perspectief uit: (...) (notities, p. 8) Verzoeker heeft nooit getracht te verhullen dat hij voor zijn vertrek in San Salvador, in het huis van M., had gewoond. Hij heeft dat altijd gezegd en nooit tegenstrijdige uitspraken gedaan. Na de notities van de hoorzitting te hebben gelezen en deze met zijn raadsman te hebben besproken, gaf verzoeker er vervolgens de voorkeur aan de correctie aan te brengen door het adres van M. toe te voegen aan de lijst van zijn verblijfplaatsen. Dit werd door verwerende partij verweten en tegen verzoeker van het verzoekschrift gebruikt - hoewel verzoeker het recht had om binnen 8 werkdagen de nodige correcties aan te brengen! Verwerende partij concentreert zich daarom op details en zoekt in de antwoorden van verzoeker naar argumenten om aan te tonen dat hij inconsequent is of te kwader trouw. Daarbij richt verwerende partij zich op elementen die geen invloed hebben op de inhoud van het verhaal en die niet overtuigend zijn. Ten tweede, wijst verwerende partij op een tegenstrijdigheid in de data. Verzoekende partij ziet opnieuw niet in waar de tegenstrijdigheid ligt... Op 8 november werd verzoeker op weg naar huis van zijn werk aangevallen. Op 9 november ging hij aan het werk en werd hij opnieuw benaderd door de bendeleden die hem zijn taken toevertrouwden. Op dezelfde dag verliet hij Metapan en zocht zijn toevlucht in San Salvador. Praktisch gezien is verzoeker daarom op 9 november van stad veranderd: 8 november was de laatste volle dag die hij in Metapan doorbracht en 9 november was de dag dat hij in San Salvador aankwam. Hier, speelt verwerende partij met woorden en interpretaties in een poging verzoeker in diskrediet te brengen... Dit kan niet overtuigend zijn! ». Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven die betrekking hebben op de incidenten sinds zijn vertrek uit El Salvador. Wat betreft de vaststelling door het CGVS dat uit de Facebook pagina van het restaurant blijkt dat het nog open is stelt verzoeker dat hij "nooit in de gelegenheid was gesteld om deze bewering toe te lichten. Als hij dat had kunnen doen, zou hij hebben betoogd dat de eigenaar van het restaurant, na gedwongen te zijn geweest renta te betalen, het niet meer kon bijbenen en gedwongen werd het restaurant te sluiten. Ze besloot echter om de levering thuis, via de telefoon, voort te zetten. Deze werkwijze wordt bevestigd door de Facebook-publicaties van de pagina (stuk 10). Het pand waar het restaurant was gevestigd, bleef enige tijd gesloten.

Daar werd vervolgens een nieuw bedrijf opgericht: "Churros Factor}". Verzoeker heeft foto's verkregen die dit bewijzen (stuk 11) - en de Google Maps locatie bewijst dit ook (stuk 12)." Verder stelt hij dat zijn verklaringen over zijn moeder niet tegenstrijdig zijn en dat zijn moeder en broer hun levensritme drastisch veranderd hebben sinds zijn vertrek. Ze blijven zoveel mogelijk binnenshuis en trachten zo te voorkomen dat zij benadeleden zouden ontmoeten die verzoeker in de problemen hebben gebracht, wat zij tot nu toe konden doen. Zijn moeder moet evenwel blijven werken en het is bij één van deze essentiële verplaatsingen dat ze een keer werd benaderd toen zij in haar auto zat na het winkelen door een man die haar vroeg naar verzoeker. Er is dus geen incoherentie in de verklaringen van verzoeker. Verder kan verzoeker, wat de geruchten betreft, de argumenten van het CGVS niet volgen. Het feit dat hij geen exacte naam en datum kan noemen kan op verschillende manieren worden uitgelegd. Om hem te beschermen en niet te verontrusten heeft zijn moeder dit lange tijd voor hem verborgen gehouden en ze vertelde het hem pas geruime tijd na zijn aankomst in België. Ten tweede kent verzoeker niet alle personen die door de benadeleden zijn benaderd, behalve zijn vriend M.. *"Bovendien heeft verzoeker vernomen dat een andere van zijn vrienden door de benadeleden was benaderd toen hij de sporthal verliet (cf. getuigenis, stuk 13). De verklaringen van verzoeker zijn consistent en geloofwaardig - en bevestigen dat er nog steeds een risico is voor verzoeker aangezien de benadeleden nog steeds naar hem op zoek zijn."* Wat verder de datum van afgifte van het paspoort van verzoeker betreft, betoogt verzoeker onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij een duidelijke en coherente verklaring heeft gegeven. Hij reisde regelmatig naar Honduras maar in 2019 begonnen de grenscontrole autoriteiten op willekeurige basis een tijdslimiet op te leggen en stonden reizigers toe om 10 of 15 dagen te blijven voor personen die op basis van hun DUI naar Honduras reisden. Om deze restricties te vermijden moest hij dus een paspoort aanvragen omdat hij daardoor drie maanden in Honduras kon blijven. In elk geval kan het enkele feit dat hij een paspoort had voor het begin van de vermeende problemen volgens verzoeker niet volstaan om te bewijzen dat hij loog over zijn hele asielverhaal. Wat tenslotte het verwijst betreft dat hij geen asielaanvraag indiende in Spanje stelt verzoeker: *"Hoewel het waar was dat de verzoeker door Spanje is gepasseerd, is hij daar niet gestopt. Het was slechts een korte tussenstop (slechts enkele uren) vooraleer hij in België aankwam. Verzoeker ging niet vrijwillig of bewust naar Spanje en weigerde vervolgens asiel daar aan te vragen - hij kond niet kiezen of beslissen over de tussenstops. Zijn tussenstop was bovendien relatief kort en verzoeker heeft moeten rennen om zijn connectie te halen. Op welk moment zou hij dan tijd hebben gevonden om een asielaanvraag in te dienen? Zijn bestemming was België, en hij vroeg daar direct bij aankomst asiel aan. Het gebruik van een dergelijke redenering toont de zwakte van de argumenten van verwerende partij aan"*.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat hij moet erkend worden als vluchteling en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij aan alle voorwaarden voldoet. Hij stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep van personen die zich verzetten tegen de regels van de bendes en van terugkeerders uit het buitenland. Verzoeker betoogt ook dat hij gezien de huidige situatie in het land geen bescherming kan krijgen vanwege de overheid. Hij benadrukt dat hij niet naar de politie ging gezien het risico van corruptie in El Salvador, wat door zowel het UNHCR als in de COI Focus wordt bevestigd en wijst er op dat de arresten uitgesproken in Verenigde Kamers van de Raad stellen dat de bewijsstandaard om het vermoeden van overheidsbescherming in artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

Verzoeker stelt dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat meerdere elementen de risico's in hoofde van verzoeker verhogen en individualiseren. In dit verband wijst verzoeker op *"het feit dat verzoeker uit een kolonia die gedomineerd is door de bende MS komt; het feit dat verzoeker in een restaurant werkte, dat zich op een plein bevond dat veel door jongeren werd bezocht; het feit dat de benadeleden na het vertrek van verzoeker naar het restaurant zijn teruggekeerd - wat uiteindelijk heeft geleid tot de sluiting van het fysieke restaurant; het feit dat de moeder en broer van verzoeker nog steeds in El Salvador zijn, waar benadeleden blijven vragen naar verzoeker aan hen en verschillende mensen; het feit dat als verzoeker naar El Salvador terugkeert, zal hij worden gezien als "terugkeerder uit Europa", wat zijn situatie zal verergeren."*

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld per se in El Salvador en de COI Focus *"Situation Sécuritaire"* van 15 juli 2019 citerend, stelt verzoeker *"Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is."*

Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair. Verzoekende partij is van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor haar leven of haar persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet”.

Tenslotte stelt verzoeker dat verwerende partij belangrijke elementen van de asielaanvraag van verzoeker onvoldoende geanalyseerd, met name *“het feit dat verzoeker gedwongen gerekruteerd was : de situatie van de gedwongen rekrutering door gewapende bendes in El Salvador was door de verwerende partij in het geheel niet geanalyseerd en het feit dat de bazin, moeder en broer van verzoeker nog steeds worden afgeperst: dit element wordt niet geloofd door de verwerende partij, die echter geen maatregelen heeft genomen (onderzoek of aanvullende vragen in dit verband) om de waarheidsgetrouwheid ervan vast te stellen.*

Verzoeker vraagt hem het statuut van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro deo aanstelling;
3. UNHCR Rapport, 2016;
4. HRW Rapport;
5. COI FOCUS — *“situation sécuritaire”*;
6. Pagina van de FOD Buitenlandse Zaken;
7. Artikel beschikbaar op [http:// Avwww.espoirdasile.org/images/uploadcd/DOSSII.IR%20PRHUVÉ.pdf](http://Avwww.espoirdasile.org/images/uploadcd/DOSSII.IR%20PRHUVÉ.pdf);
8. UNHCR Rapport 2010;
9. COI FOCUS — *« Retour des ressortissants »*;
10. Facebook Publicaties - Taqueria La Ktrina;
11. Foto's van de locatie waar vroeger het restaurant Taqueria - La Ktrina was;
12. Google Maps locaties;
13. Getuigenis – E. A. M. L. (en vrije vertaling).

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 6 mei 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: (1) attest van de politie van 16 april 2021; (2) attest van klacht en (3) uitwisseling van berichten met moeder.

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 27 april 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (hyperlink) en opnieuw verwezen wordt naar *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele paspoort en identiteitskaart neer, waaruit zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende blijken.

Verzoekers vluchtmotieven kunnen samengevat worden als volgt. Volgens zijn verklaringen behaalde verzoeker een diploma als kok in 2015 en startte hij een eigen banketbakkerij. In het kader van zijn banketbakkerij reisde verzoeker regelmatig naar Honduras. Daarnaast werkte hij als hoofdkok in het restaurant Taqueria La Ktrina. Daar werd hij volgens zijn verklaringen voor het eerst benaderd door een bendelid van MS op 8 november 2019 die hem een telefoon gaf maar die verzoeker weigerde aan te pakken. Toen hij die avond naar huis ging werd hij overvallen door acht of negen bendeleden die eisten dat hij voor hen zou werken. Zij toonden het geweer dat zij bij hadden en lieten hem op de grond liggen. De volgende dag op 9 november 2019 werd verzoeker opnieuw op zijn werk benaderd door een bendelid die hem een telefoon gaf. De persoon aan de lijn sprak hem aan met zijn voornaam en zei dat ze hem niets zouden doen zolang hij deed wat ze hem vroegen. Het bendelid gaf daarop een zak drugs die hij aan studenten in het restaurant moest verkopen en zei hem ook dat hij zoveel mogelijk informatie over de studenten moest bekomen en doorgeven. Verzoeker vertrok daarna uit het restaurant om de bus te nemen naar San Salvador en gooide de drugs onderweg in de vuilnisbak en stopte met werken. Hij verbleef daarna bij een vriend van zijn moeder, kocht tickets naar België op 13 november 2019 en verliet El Salvador op 28 november 2019. Verzoeker vernam toen hij al in België was dat twee weken na het incident zijn bazin werd benaderd door de bendeleden in het restaurant en naar hem vroegen; dat zijn bazin weigerde informatie te geven en dat zij daarop renta moest betalen, waarna zij de zaak sloot. Volgens zijn verklaringen vroegen twee personen naar hem in augustus 2020 en werd ook één van zijn vrienden benaderd door bendeleden die naar verzoeker vroegen.

5.3. Daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgehouden feiten verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad vast, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door bendeleden van MS 13 werd gedwongen om drugs te verkopen en informatie over studenten in het restaurant waar hij werkte te verzamelen en aan de bende door te geven omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bendeleden zonder duidelijke instructies en afspraken wanneer en waar zij de opbrengst van de drugs zouden komen ophalen, verzoeker zomaar een partij drugs zouden toevertrouwen. Volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat hij in 2016 in het restaurant begon te werken en dat hij tot 8 november 2019 en het beweerde incident met de bendeleden nooit problemen heeft gehad op het werk en dat hij wel eens bestolen is geweest maar dat er *“nooit echt een groot probleem [was] zoals toen”* (notities PO, p. 18). Verder maakt verzoeker ook geen gewag van enig probleem dat verzoeker zou hebben gehad met de bende MS in de wijk waar hij woonde. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes inderdaad jonge mannen in de leeftijdscategorie van verzoeker trachten te rekruteren en dat zij onder meer ook actief zijn in de drugshandel (zie COI Focus, *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 10). Het is evenwel niet aannemelijk dat de bendeleden een zak drugs zouden achterlaten bij verzoeker, nu hij zich, door te weigeren het telefoontje aan te nemen de dag voordien, allerm minst als een betrouwbare bondgenoot van de bende had getoond. Gezien de algemene context en de *modus operandi* van bendes in El Salvador, waaruit blijkt dat zij goed georganiseerd en hiërarchisch gestructureerd zijn en verzoekers verklaring dat hij tijdens de drie jaar voordien dat hij er werkte nooit met de bendeleden in contact gekomen was,

maakt verzoeker niet aannemelijk dat zij de drugs aan een *quasi* wildvreemde zouden geven zonder hem daarbij duidelijke instructies te geven. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij nooit beweerd heeft dat hij geen instructies heeft gekregen over wat hij met de drugs moest doen, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat hij zou beweerd hebben dat hij geen instructies zou gekregen hebben maar dat deze instructies niet duidelijk waren. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden dat *“U verklaart dat de bendeleden tegen u zouden gezegd hebben dat u deze drugs moest verkopen (CGVS, p. 16). Maar gevraagd hoe het komt dat die bendeleden die drugs zomaar bij u achterlieten, blijken er geen duidelijke afspraken te zijn gemaakt (CGVS, p. 19). Dat de bendeleden “gewoon gingen zien wanneer dat het op was ofzo” (CGVS, p. 19) om het geld te komen ophalen en u van nieuwe drugs te voorzien (CGVS, p. 16, 19) en u de kans gaven om er met de drugs vandoor te gaan, is uitermate vreemd.”* De Raad stelt vast dat dit een kernelement is in verzoekers vluchtmotieven en dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Dat de bendeleden hem geen specifieke datum hebben gegeven wanneer ze zouden terugkomen maar wel zouden zien wanneer het op was kan, mede gezien de hoger geciteerde landeninformatie waaruit blijkt dat bendes goed georganiseerd zijn en de verkoop van drugs op straat niveau één van hun bronnen van inkomsten is (zie COI Focus, *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 10) niet overtuigen. Dat dit niet verwonderlijk is gezien de hoeveelheid te koop aangeboden drugs, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, kan de Raad ook niet bijtreden. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele concrete indicatie heeft gegeven, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij, over hoeveel drugs het ging en dit ook in het verzoekschrift niet doet. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in de vragenlijst CGVS stelt dat het om marihuana ging, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud nooit specificceert om welke drugs het ging. Indien het om een aanzienlijke hoeveelheid drugs zou gaan, wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te insinueren door te stellen dat het niet verwonderlijk was dat de bendeleden geen deadline voor de verkoop ervan instelden, is het des te meer ongeloofwaardig dat de bendeleden, één dag nadat hij had geweigerd om met hen mee te werken, de drugs aan hen zouden overhandigd hebben. Verzoekers betoog dat zijn verklaringen over waar hij de drugs achterliet bij de DVZ en bij verwerende partij niet tegenstrijdig zijn, dat dit één van de voorbeelden is van de problemen die er waren met de tolk op het CGVS en dat dit slechts een detail betreft, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat de bendeleden de drugs zonder duidelijke instructies aan een voor hen wildvreemde zouden toevertrouwen de dag nadat hij had geweigerd om een telefoon hem aangereikt door een bendelid, op te nemen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de duur van zijn tewerkstelling bij het restaurant La Ktrina niet overeenstemmen met het document die hij ter staving van zijn tewerkstelling neerlegt. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat *“9 november was de laatste keer dat ik daar gewerkt heb, ik ben daar weggegaan, ik heb niks gezegd en dat was de laatste keer”* (notities PO, p. 7). Uit de vertaling van de kopie van het document dd. 15 oktober 2020 met betrekking tot zijn tewerkstelling bij La Ktrina blijkt dat hierin wordt vermeld dat verzoeker in het restaurant werkte van 2016 tot december 2019 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Geconfronteerd met deze vaststelling stelt verzoeker dat de eigenares zich misschien heeft vergist, *“want het is echt wel 9 november dat het de laatste keer was dat ik gewerkt had”* (notities PO, p. 7). De Raad stelt vooreerst vast dat het document enkel een handtekening bevat maar geen leesbare naam van diegene die het document tekende als *“Eigenaar van de tacotent La Ktrina”*, zodat hieruit ook niet kan blijken door wie het document is ondertekend. Verder blijkt dat verzoeker geen plausibele verklaring heeft voor het gegeven dat in het document wordt vermeld dat hij tot december 2019 in het restaurant werkte. Dit strookt niet alleen niet met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud maar ook niet met de vaststelling dat hij op 28 november 2019 El Salvador met het vliegtuig verliet. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, behalve de kopie van de verklaring van de eigenaar van het restaurant, geen enkel ander document voorlegt waaruit kan blijken dat hij voor het restaurant heeft gewerkt. Verzoeker verklaart dat hij via zijn moeder zijn contract heeft opgevraagd bij zijn voormalige bazin; dat zij had laten weten dat zij het ging zoeken en opsturen als zij het vond en dat hij het contract op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet had gekregen (notities PO, p. 15). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker ook in de procedure voor de Raad dit document niet bijbrengt. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij drie jaar in het restaurant werkte en hij een goede band had met zijn voormalige bazin nu hij ook whatsapp-berichten met haar neerlegt ter staving van zijn verzoek. De vaststelling dat zijn bazin, voor wie volgens zijn verklaringen drie jaar heeft gewerkt, verklaart dat hij tot december 2019 in La Ktrina werkte, terwijl hijzelf verklaart er tot 9 november 2019 gewerkt te hebben, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn tewerkstelling in het restaurant en bijgevolg ook de door hem voorgehouden problemen met de

bendeleden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die op dit punt correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen die verzoekers bazin zou gekregen hebben van bendeleden die naar hem zouden komen vragen zijn en de renta die haar zou zijn opgelegd, niet geloofwaardig zijn. Vooreerst stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat, indien het restaurant gelegen was in een door bende MS 13 gecontroleerde wijk, zoals hij beweert tijdens het persoonlijk onderhoud, de bendeleden pas na het beweerde incident met verzoeker renta zouden hebben opgelegd aan verzoekers bazin. Er ligt geen enkele logische verklaring voor waarom zij dit pas dan zouden beginnen eisen en wat het verband zou zijn met het feit dat zijn bazin hen niet kon vertellen waar verzoeker zich bevond. Bovendien stelt de Raad vast dat hoewel volgens verzoekers verklaringen zijn bazin de zaak zou hebben gesloten nadat zij gedwongen werd renta te betalen, zij de zaak onder dezelfde naam via een online service verder zet en daarbij haar telefoonnummer vermeldt. De vaststelling dat zijn voormalige bazin blijkbaar weinig moeite doet om zich te verbergen voor de bendeleden valt niet te rijmen met verzoekers bewering dat zij omwille van zijn problemen met de bendeleden renta moest betalen en uiteindelijk sluiten.

Verder stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen de bendeleden na ongeveer twee weken aan zijn bazin begonnen vragen waar verzoeker was en informatie over hem eisten (notities PO, p. 21). Verder stelt hij dat zijn bazin nadien de zaak moest sluiten. Uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie afkomstig van de facebookpagina van het restaurant La Ktrina blijkt evenwel dat het restaurant op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds actief was, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat dit te verklaren is door het feit dat zij gedwongen werd om het restaurant te sluiten en de service via de telefoon voort te zetten. Hij brengt uittreksels uit de Facebook pagina bij in het verzoekschrift waarin dit volgens verzoeker wordt bevestigd. De Raad stelt vast dat zowel uit de door verzoeker neergelegde uittreksels als de door verwerende partij neergelegde uittreksels van de facebookpagina van La Ktrina kan blijken dat deze zaak telefonisch doorgegeven bestellingen aan huis bezorgt. Voor zover hieruit blijkt dat deze zaak nog steeds actief is zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan uit de door beide partijen neergelegde uittreksels evenwel niet worden afgeleid wie de eigenaar is van de Taqueria La Ktrina, noch dat verzoekers voormalige bazin deze Taqueria nog verder zou uitbaten of dat zij het vroegere restaurant zou hebben gesloten. Uit niets blijkt waarom het restaurant zou zijn overgeschakeld naar een afhaal-en leveringsservice en de Raad stelt vast dat zoals terecht opgeworpen ter terechtzitting door verwerende partij, dat het begin van de online service, april 2020, samenvalt met de uitbraak van de corona-epidemie. Waar verzoeker nog foto's neerlegt waaruit zou moeten blijken dat op de op het adres van La Ktrina nu een nieuwe zaak Churros Factory is geopend, stelt de Raad vast dat op de foto's enkel een opschrift Churros te zien is en niet Churros Factory, en dat verder uit deze foto's niet kan blijken waar deze foto's werden genomen. Verzoeker legt daarnaast nog uittreksels van google maps neer. Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij ter terechtzitting, blijkt uit de gemarkeerde locaties voor La Katrin en Churros Factory op het uittreksel van Google Maps dat beide zaken weliswaar in dezelfde straat zijn gelegen, maar niet op dezelfde plaats zodat hieruit niet kan blijken dat het ene restaurant de plaats zou hebben ingenomen van het andere. De neergelegde documenten doen verder ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat het restaurant werd gesloten als gevolg van zijn problemen met de bendeleden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn moeder en zijn vriend M. werden benaderd door bendeleden na zijn vertrek uit El Salvador, stelt de Raad vast dat hij dit evenmin aannemelijk maakt. Zo verklaart verzoeker initieel dat zijn moeder op haar hoede is voor de bendeleden en daar waar zij vroeger soms uit ging eten of "*soms buitenshuis iets doen in publieke of openbare domeinen*" enkel naar buiten komt om naar haar werk te gaan en er zo in slaagt om hen te vermijden (notities PO, p. 9). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker evenwel dat kennissen aan zijn moeder vertelden dat er personen naar hem waren komen vragen en dat zij zelf op een dag toen zij inkopen was gaan doen na haar werk benaderd is door iemand die haar vroeg waar verzoeker was (notities PO, p. 17). De Raad kan verzoeker bijtreden dat het *in casu* niet per se om een tegenstrijdigheid gaat maar stelt verder vast dat het om loutere beweringen van verzoeker gaat die hij nergens staft. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij gewag maakt van één enkele keer dat verzoekers moeder zou zijn aangesproken door iemand die naar hem zou gevraagd hebben vlak bij haar werk. Verzoeker toont hiermee geenszins aan dat het om een bendelid zou gaan die naar hem zou gevraagd hebben. Verder stelt de Raad vast dat hoewel verzoeker El Salvador verliet op 28 november 2019 verzoekers moeder slechts één keer zou zijn aangesproken, terwijl de persoon die haar had aangesproken blijkbaar weet waar zij werkt. Mocht verzoeker daadwerkelijk geviserd en gezocht worden door bende MS, kan worden aangenomen dat zij

geen genoeg zouden genomen hebben met de mededeling dat zij niet wist waar verzoeker was en haar minstens meerdere keren zouden hebben opgezocht. Ook de geruchten die verzoekers moeder via kennissen zou hebben opgevangen kan verzoeker niet aannemelijk maken nu het om loutere beweringen gaat en hij geen enkele naam van deze personen kan noemen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker de beweerde benadering van zijn moeder door de benedeleden noch de geruchten die zij via kennissen zou hebben opgevangen, niet aannemelijk maakt. Dat verzoeker niet telkens werd gewaarschuwd door zijn moeder om hem niet ongerust te maken en dat hij niet alle kennissen van zijn moeder kent, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het feit dat het slechts om loutere beweringen gaat die op geen enkele manier worden gestaafd en dat uit diens verklaringen zelfs niet blijkt dat een bendelid zijn moeder zou benaderd hebben. Wat betreft verzoekers bewering dat de benedeleden ook zijn vriend M. zouden gevraagd hebben waar hij was, motiveert de bestreden beslissing op goede gronden dat *“U haalt daarop aan dat u wel weet dat uw vriend M. vaak naar de fitness ging en vaak buitenshuis was en dat ook aan hem is gevraagd of hij wist waar u was. U expliciteert echter ook dat uw vriend helemaal niet wist wie de persoon die hem naar u vroeg was (CGVS, p. 20). Dat u dan zou kunnen weten dat het om benedeleden ging doordat ze geen naam zeiden en de manier waarop ze het vroegen (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. U kan verder ook helemaal niet zeggen wanneer er naar u werd gevraagd (CGVS, p. 20), maar komt slechts zo ver om te zeggen dat uw moeder u dit vijf maanden geleden heeft verteld (CGVS, p. 20).”* De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen hierover opnieuw uitermate vaag zijn en dat volgens zijn verklaringen zijn vriend niet wist wie de persoon was die naar hem vroeg. Dat hij de naam van zijn vriend M. kent, zoals hij betoogt in het verzoekschrift is in deze niet relevant. Waar verzoeker nog verwijst naar een andere vriend die door een bendelid werd benaderd toen hij de sporthal verliet en aan het verzoekschrift een Spaanstalige handgeschreven brief ondertekend door E.A.M. en een kopie van diens identiteitskaart toevoegt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze brief niet van een vertaling naar het Nederlands is voorzien, zodat de Raad geen kennis van de inhoud ervan kan nemen. Hetzelfde geldt voor de bij aanvullende nota in het Spaans opgestelde klacht van de politie van 16 april 2021; het attest van de klacht en de uitwisseling van berichten tussen verzoeker en zijn moeder, waarvan eveneens geen vertaling naar het Nederlands werd bijgebracht. In toepassing van artikel 8 van het Koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad deze stukken niet in overweging.

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij stelt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen niet tegenstrijdig zijn nu hij naar de woonplaats van M. verwees als een schuilplaats en het niet als een officiële verblijfplaats beschouwde en het daarom ook niet vermeldde toen hem naar zijn verblijfplaatsen werd gevraagd. Uit diens verklaringen blijkt ook dat hij dit nog tijdens het persoonlijk onderhoud rechtzette. Deze vaststellingen hebben evenwel geen betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas en doen geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker de beweerde bedreigingen door benedeleden van MS 13 niet aannemelijk maakt en verder ook geen sluitende verklaring biedt voor de vaststelling dat zijn verklaringen met betrekking tot de duur van zijn tewerkstelling bij La Ktrina niet stroken met het door hem voorgelegde document en dat hij verder geen andere document voorlegt waaruit kan blijken dat hij tot kort voor zijn vertrek in dit restaurant werkte. Bovendien stelt de Raad ook vast dat, gelet op zijn verklaringen dat hij gedurende drie jaar in het restaurant werkte en nooit een probleem kende met de benedeleden van MS 13 hoewel het restaurant in een door die bende gecontroleerde wijk lag, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij plots door de benedeleden zou benaderd zijn geweest op 8 november 2019, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan dit beweerde incident.

Gelet op het bovenstaande besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met bende MS 13 in Metapan. Bijgevolg zijn de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld en kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet gegund worden.

5.4. In zoverre verzoeker argumenteert, onder verwijzing naar de COI Focus, *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019; de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 en Human Rights Watch, *“Deported to Danger”* van februari 2020 dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de bende MS en in die hoedanigheid behoort tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij zijn beweerde problemen met bende MS niet aannemelijk maakt nu zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn bevonden.

Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij werd gedwongen drugs te verkopen of anderszins bedreigd door de bende MS 13 in Metapan. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou gevisieerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden werd afgeperst en niet betaald heeft of eerder anderszins bedreigd werd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België verbleef, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere beweerde problemen met bende MS en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog dat er sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als verzoeker, met name personen die door de bende worden beschouwd als personen die zich hebben verzet tegen de regels van de bendes en het feit dat hij uit een wijk komt die gedomineerd wordt door de bende MS; dat hij behoort tot een specifieke sociale groep van personen die zich verzet hebben tegen het gezag van de bendes en de groep van terugkeerders uit het buitenland en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging tegen criminele bendes, is bijgevolg niet dienstig.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op een aantal risico-verhogende factoren zoals het feit dat hij uit een door de bende MS gecontroleerde wijk komt, dat hij in een restaurant werkte op een plein dat door veel jongeren werd bezocht; dat de bendeleden na zijn vertrek naar het restaurant zijn teruggekeerd, dat de bendeleden bij zijn moeder, broer en kennissen naar hem hebben gevraagd, stelt de Raad vast dat hij zich in wezen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven. Er kan dan ook dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn situatie als terugkeerder en zijn verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 5.4 van dit arrest waarbij werd vastgesteld dat dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. Waar verzoeker aanvoert dat uit de COI Focus “*Salvador Situation sécuritaire*” van 2019 blijkt dat meerdere bronnen gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, en dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hij refereert naar dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en dat hij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET